

Ferenc pápánk szerdai katekézise
2013. október 30-án
Hisszük a szentek egyességét

Kedves Testvérek!

Ma hitünk egyik nagyon szép igazságáról szeretnék beszélni, azaz „a szentek egyességéről”. A Katolikus Egyház Katekizmusa emlékeztet rá, hogy ez a kifejezés két igazságot állít: a szent dolgokban való közösséget és a szent személyek közötti közösséget. (948. p.) Ennél a második jelentésnél szeretnék elidőzni: mert hitünk egyik legvigasztalóbb igazságáról van szó, mely arra emlékeztet, hogy nem vagyunk egyedül, hanem az élet közössége van mindazok között, aki Krisztushoz tartoznak. A hitből fakadó közösség; ugyanis a „szentek” megjelölés azokra vonatkozik, akik hisznek az Úr Jézusban, és a keresztség révén az Egyházban testének tagjai. Ezért hívták az első keresztyéneket is szenteknek (vö. *Apcsel 9,13. 32. 41; Róm 8,27; 1Kor 6,1*).

1. János evangelista elmondja, hogy a szenvedése előtt Jézus imádkozott az Atyához tanítványai közösségéért e szavakkal: „Hogy mindnyájan egyek legyenek, mint te Atyám bennem és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem (17,21). Az Egyház a maga igazi valóságában közösségben van Istennel, családi közösségben Istennel, a szeretet közösségében Krisztussal és az Atyával a Szentlélekben, s ez a közösség kiterjed a testvéri közösségre is. Ez a Jézus és Atya közötti kapcsolat hozza létre a keresztyének közötti kapcsolatot: ha mélyen elmerülünk ebben a kapcsolatban, a szeretet e lángoló tűzhelyében, akkor válhatunk igazán egy szívvé és egy lélekké egymás között, mert Isten szeretete elégeti önzésünket, előítéleteinket, belső és külső megoszlásainkat. Isten szeretete elégeti a bűneinket is.

2. Ha a Szeretet forrásába gyökerezünk, aki maga Isten, akkor megvalósul egy ellenkező irányú mozgás is: a testvérektől Istenhez; a testvérekkel való közösség elvezet az Istennel való közösséghez. Ha egymással egységben vagyunk, az elvezet az Istennel való egységre, elvezet az Istennel való kapcsolathoz, aki a mi Atyánk.

Ez a szentek közösségének második szempontja, amit szeretnék hangsúlyozni: hitünknek szüksége van mások támogatására, főként a nehéz órákban. Ha egyek vagyunk, megerősödik a hit. Milyen szép támogatni egymást a hit csodálatos eseményében! Ezt azért mondom, mert a magánszférába zárkózás irányzata befolyásolja a vallásosságot is, annyira, hogy gyakran nehezünkre esik lelki segítséget kérni azoktól, akikkel közösek keresztény tapasztalataink. Ki az, aki közülünk ne tapasztalt volna hitbeli bizonytalanságokat, csalódásokat, sőt kételyeket? Mindannyian tapasztaltunk, én magam is; ez a hit útjának része, életünknek része.

Mindez ne lepjen meg bennünket, mert emberek vagyunk, törékenyek és korlátozottak, valamennyien törékenyek vagyunk, végesek vagyunk. Mégis, ezekben a nehéz órákban bízunk kell Isten segítségében, gyermeki bizalommal kell imádkozunk, ugyanakkor bátraknak és alázasoknak kell lennünk, hogy megnyíljunk mások felé, hogy segítséget kérjünk, hogy segítő kéznyújtást kérjünk. Hányszor megtettük ezt, és sikerült megoldani a problémát, és addig nem ismert módon találtunk rá Istenre! Ebben a közösségben – a közösség közös egységet akar jelenteni – nagy család vagyunk, amelyben minden résztvevő segíti és támogatja egymást.

3. És elérkeztünk egy újabb összetevőhöz: a szentek közössége meghaladja a földi életet, a halálon

túl is érvényes, és megmarad örökre. Egymás közti egységünk átmegy a halálon és folytatódik a másik életben; lelki egység, amely a keresztségből születik és nem szakad meg a halálban, hanem a feltámadt Krisztusnak hála, arra van rendelve, hogy az örök életben találja meg a teljességét. Mély és felbonthatatlan kapcsolat van azok között, akik még itt a földön zarándokolnak – azaz köztünk, és azok között, akik már átlépték a halál küszöbét, és beléptek az örökkévalóságba. Az összes megkereszteltek itt a földön, a Tisztító tűzben lévő lelkek és a Paradicsomban lévő összes szentek egyetlen nagy családot alkotnak. A föld és ég ezen közössége különösen a közbenjáró imában ölt testet.

Kedves barátaim, miénk ez az szép igazság! Mindannyiunk közös kincse, amely testvérekké tesz minket, amely elkísér életünk vándorútján és odaát az égben fogjuk igazában meglátni. Járjunk ezen a úton bizalommal és örömmel. A keresztény embernek örülnie kell annak, hogy oly sok megkeresztelt testvére jár vele együtt az úton; támogatást kap azoktól a fivéreitől és nővéreitől, akik ugyanazon az égbe vezető úton járnak, és azoktól a testvérektől is, akik már az égben vannak és imádkoznak értünk Jézushoz. Örömmel haladjunk előre ezen a úton!